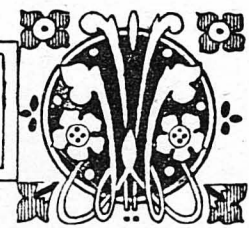

Η ΞΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ
Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΗΣ ΕΡΩΤΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ

Του Μαρκσιδίου νεέ Βιλαργώ προς την Νινὸν νεέ Λαγκλό
Νινόν, ἀμφιβάλλετε γιὰ τὰ αἰσθήματα πού ἔχω στήν καρδιά μου γιὰ σᾶς ; Εἰσθε ἄδικη. Ἐκεῖνος πού ἐγνωρίσας τήν ἀγάπη σας δέν τήν ξεχνᾷ ποτέ. Πρέπει νά πιστέψετε διότι σ' αὐτό τόν κόσμο ὑπάρχουν ἀγαθά, πού δέν μπορεῖ κανεῖς νά ξεχάσῃ ὅταν τὰ χαρῆ.

Δέν ἔχω ἀντιρροήσεις διότι ἡ δῆλις νεέ Ὁμπινιέ εἶνε θλακτική. Ἄλλὰ δέν τήν ἀγαπᾷ, οἷς τὸ δοκίμομαι. Τί ἰδέα ; Ποιὸς οἷς τήν ἔβαλε στό κεφάλι ; Ἄλλαστε ἡ δῆλις νεέ Ὁμπινιέ εἶνε περιστοιχιωμένη ἀπό τόσους θαυμαστάς, ὥστε εἶνε σχεδόν ἀδύνατον νά τῆς μιλήσω.

Ὁ Μορῆ εἶνε ἑρωτευμένος ἰαζή της. Καί αὐτό; μένει ὡρες δλόκληρες κοντά της. Μόλις πηγαῖνω νά τήν πλησιάσω μέ ἀγριοκυττάζει. Ἐννοεῖτε διότι δέν ἔχω καμμία διάθεσι νά γίνω ἦρωας σκανδάλου.

Βλέπετε λοιπόν διότι ἡ ὑποψίης σας εἶνε ἄδικες. Εἶμαι καί θά εἶμαι πάντα ὁ πιστός σας καί ἀφροσυμένος φίλος καί φίλὸ τὰ λευκά χέριμά σας. πού μου χυθύναν τόσο ἄπλατὰ τὰ μαλλιά.

Εἶμαι δικός σας, δινός σας γιὸ πάντα, καί ἀδικῶς μου ἐπιβάλλετε τήν ἀπομάκρυνσι πού μέ κάνει νά ὑποφέρω σκληρά. Κάθε ὥρα πού περᾷ ἡ ψυχὴ μου γίνεται μελαγχολικώτερη.

Φθάνει, Νινόν. Ἀρκετὰ μέ βασανίσαιτε. Ἀρκετὰ μέ τιμωρήσατε γιὰ ἓνα σφάλμα πού δέν διέπραξα.

Δικός σας
Βιλαργώ

Τῆς Σοφίας Ἄρνοῦ πρὸς τὸν Μπουλανιέ

Σοῦ εἶπα νά μή ξεχάσῃς ὅτι ὑπάρχει σὲ μιὰ γωνίτσα τοῦ κόσμου μιὰ φίλη ἀφροσυμένη σὲ σένα. Ἀπολύτως δική σου. Ὅτι καί ἂν συμβῆ, ἔλα νά εἶθης καταφύγιό στό σπήτι μου, στήν ἀγκαλιά μου. Εἶμαι μόνη μου ἔδω καί γὰρ φροῦ πού ἀκούω τὸ πέρασμα κανενὸς ἀλόγου. Τρέχω σὸ παράθυρο νά ἴδω ποιὸς εἶνε. Ἡ καρδιά μου κτυπᾷ δυνατὰ καί τὰ μάτια μου λάμπουν ἀπὸ ἀνυπομονήσι... Ὅλα γελοῦν μέ τήν ἐλπίδα διότι εἶσαι σὺ ἐπιτέλους ! Ὅταν βλέπω πῶς ἀγνωστός εἶνε ὁ διαβάτης πού περᾷ κλείνω τὸ παράθυρο καί ὅλα τότε σκοτεινιάζουσιν... Τί ἀπογοήτεις ! Τὰ δάκρυα βρέχουν τὸ πρόσωπό μου, καί ἡ καρδιά μου γεμίζει πίκρα ἀγίαρρευτι. Γιατί μ' ἐγκαταλείπεις, ψυχὴ μου, γιατί μ' ἀρίστες ἀφοῦ μου ἄνοιξες δι-ἀπλάτα τήν πόρτα πού ὀδηγοῦσε σὲ μιὰ ἀγνωστὴ εὐτυχία ;

Σοφία

Τῆς Σάρρας Μπερνάρ πρὸς τὸν Δούκα Β....

Λατρευμένη μου,

Πιστέψέ με ... Ἀμφιβάλλω ἂν ἀγάπησι ποτέ ὡς τώρα καμμιὰ γυναίκα. Ἐν αἰσθάνθηζε ὅπως αἰσθάνομαι ἐγὼ σήμερα. Θέω μου. γνωρίζω καλά, τὸ νοιώθω πῶς ἡ ἀγάπη μου αὐτὴ θά μέ σκοτώσῃ. Ἄν ἤξερες τί αἰσθάνομαι. Ἄν ἤξερες τήν ἀγωνία μου. Ἀρκετὸ ν' ἀνοίσις τὰ βήματά σου ὅταν ἐρχεσαι γιὰ νά λιποθυμήσω. Ἄν ἤξερες τήν ἀγωνία μου ὅταν σὲ περιμένω, χέλια μαχαλῶ μου χυθύνουν τὴν καρδιά !...

Ὡ, ἡ ἀγάπη ! Γιάτ' ἔδημιουργήθη ὁ κόσμος. Γι' αὐτὴ ζῶ, δέν θά ἤθελα νά πεθάνω ποτέ. Αἰώνια στήν ἀγκαλιά σου... Νά ἡ ζωὴ μου ποιὰ ἤθελα νά εἶνε. Ὅταν μέ σφιγγεις νοιώθω τόση ἡδονὴ καί εὐχαρίστηση ὥστε ἡ ζωὴ μου σβήνει. Μὲ κοιτάζεις στὰ μάτια καί νοιώθω καινούργιες δυνάμεις μέσα μου. μου μιλᾷ καί μου φαίνεται πῶς ξαναγεννηοῦμαι. λές τ' ὀνομά μου καὶ ἀποκτῶ φτερά ἀνέλου. Σ' ἀγαπᾷ τόσο, ὥστε καθήμενός με βασανίζει ὁ φόβος μή σὲ χάσω... Νά σὲ χάσω ; Ὡ ἔσβηνα αἰέτως, ὅπως ἓνα λιννάρι πού τὸ ἐκθάνουν σὲ δυνατὸ ἀνεμο. Θά ἐπέθαναι. Καί θάπορευε μαζί μέ τήν ἀγάπη σας, μαζί μέ μέσ νά σβήσῃ καί ὁ ἥλιος καί ἡ γῆ νά γίνῃ κομμάτια ἢ νά κατακυλήσῃ σὸ χάος !...

Ἀγαπημένη μου, λατρευτέ μου, χαῖρος.

Σάρρα

Τῆς κ. νεέ Σαμπρόν πρὸς τὸν ἰππότην νεέ Μπουτφόξερ

Μὲ μαλῶνεις γιὸ τὴ ἔλπειά μου. Ὁρολογῶ διότι αὐτὸ τὸ τομερὸ αἰσθημα ἔχει βαθιὲς ρίζες μέσα στήν ψυχὴ μου.

Ποτέ δέν θά κατορθώσω νά ἡσυχάσω τήν παραγμένη καρδιά μου. Μήπως δέν προσπάθησα

τόσες φορές ; Ὅταν σὲ βλέπω νά μιλάς καί νά γελάς μέ ἄλλη γυναίκα, παιδί μου, μου ἐρχονται τὰ δάκρυα στὰ μάτια. Εἶσαι τόσο ὄμορφος ὅταν γελάς ! Καί βλέπω καθαρά στὰ μάτια τῶν γυναικῶν τὸν πόθο καί τὸν θαυμασμό γιὰ σένα. Δέν ἀντέχω, ἀγαπημένη μου.

Ἄν ἡ ἀγάπη σου γιὰ μένα εἶνε ἀληθινή, μή μέ κάνης νά ὑποφέρω... Ἀναγνωρίζω πῶς εἶμαι ἀπαιτητικὴ διὰν σὲ παρακαλῶ νά ἀπέχῃς ὅσο τὸ δυνατό περισσότερο ἀπὸ τὰ κοσμικά κέντρα.

Ἀναγνωρίζω διότι σοῦ ζητῶ πολλά. Μά τι δέν ζητᾷ ἡ ἀγάπη ; Το ἔξερες, εἶνε ἀπαιτητικὴ, ἐγωῖστρια ὅταν εἶνε γνησία καί ἐλικρινής.

Ἡ Νίνα δού

ΤΟΥ ΖΥΛ ΡΕΝΑΡ

ΦΥΣΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

(Στίλιδος ἀπὸ τὸ πρόφημον βιβλίον τοῦ Ζύλ Ρενάρ γιὰ τὰ ζῶα. Πῶς τὸ φρονιμαί, ποιὰ ἐντύπωσι τοῦ κανουν, πῶς τὰ παρεμιάζει.)

Ὁ ψύλλος

Ἐνας κόκορος ταμπάκου μέ ἐλατήριό !

Ἡ πεταλοῦδα

Βαβασάκι διπλωμένο σὲ δύο, πού ζητάει τὴ διεύθυνσι κάποιου λουλουδιοῦ !

Τὸ ποντίκι

Καθὼ, τὴ νύχτα, γράφω, σὸ φῶς τῆς λάμπας, ἀκούω ἓνα ἐλαφρὸ θόρυβο. Ἄν σταματήσω παύσι καὶ αὐτός. Ξαναρχίζει σὸν ἀρχισὸ νά γρατσουνίζω πάλι τὸ χαρτί. Εἶνε ἓνα ποντίκι, πού ἀγρυπνεῖ.

Μαντεύω τῆς βολτες του στήν ἀκρὴ μιὰς σκοτεινῆς τρύπας, πού ἡ ὑπηρετρία μὲς συνειθίζει νά βάζῃ τῆς πατασβούρες. Τὸ ποντίκι πηδάει σὸ πάτωμα καί γρατσει, γρατσει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Περνάει κοντὰ σὸ τζάκι, χάνεται, ξαναφαίνεται, καί μέ μιὰ σειρὰ ἀναγνωρίσεων, πού φθάνουν ὀλοένα καί πιὸ μακρὰ, πλησιάζει κοντὰ μου.

Κάθε φορὰ πού ἀφίνω τὴν πένα μου, ἡ σιγολία αὐτὴ τὸ ἀνησυχεῖ. Κάθε φορὰ πού τὴν ξαναπέρω καί γρατσουνίζω τὸ χαρτί, νοιώθει πῶς ὑπάρχει καὶ ἓνα ἄλλο ποντίκι, καί ἡσυχάζει.

Ἐπειτα δέν τὸ βλέπω. Εἶνε ἀπὸ κάτω ὅπὸ τὸ τραπέζι μου, ἀνάμεσα στὰ πόδια μου. Κυκλοφορεῖ ἀπὸ τὸ ἓνα πόδι τῆς καρέκλας σὸ ἄλλο, ψάχνει τὰ ξύλινα σανδάλια μου, δαγκώνει τὸ ξύλο καὶ ἄεφα, νά το, πηδαίει ἐπάνω τους !

Δέν πρέπει νά κουνήσω περὶ τὸ πόδι μου καί ν' ἀναπνεύσω δυνάτα. Θά φύγῃ.

Πρέπει νά ξεκαλουθῆσω νά γράφω καὶ ἀπὸ φόβο μή μ' ἀφίσῃ μόνο στήν πληξί τῆς μοναξιάς μου. γράφω διάφορα ὀρθογραφικὰ καὶ χωρίς κανένα νόημα, ἀσυνάρτητα. ἔτσι γιὰ νά γρατσουνίζω μονάχα τὸ χαρτί, ὅμοια καθὼς τὸ ποντίκι ροκανίζει στίς τρυπές...

Ὁ παπαγάλος

Ὅχι ἀσχημος ! Εἶνε ἀσφαλῶς κάποια ἀξία τὸν καιρὸ πού τὰ ζῶα δέν μιλεῦσαν ἄλλὰ σήμερα ὅλα... τὰ ζῶα ἔχουν τὸ ταλέντο αὐτοῖ...

Ἡ δάλαινα

Ἐχει σὸν στόμα της τὸ ὕλικὸ νά φτείσῃ ἓναν κορσῆ. ἀλλὰ μέ τέτοια μέση πού ἔχει, τί κορσῆ νά φτείσῃ ἢ κακομοίρα ;...

Ἡ τυγολαυγίς

Τί συμβαίνει ; Εἶνε μεσάνυχτα καί ἀκόμη ἔχει ἀναμένη τὴ λάμπα της...

Ἡ

Μιὰ σταγόνα ἀπὸ τὸ φεγγάρι, πεσμένη ἐπάνω στὰ χορτάρια !

Ὁ δαλίγκαρος

Ἐνας πτωχὸς διαβολάκος πού βοδίζει μέ τὴ γλώσσα !

Τὰ μυρμηγκία

Ἀναριθμητὰ 3, 3, 3, 3, 3, πού τρέχουν ἐπάνω στὴ γῆ !

Κωστής Παλαμῆς